

Λίγα λόγια για εμάς

Traverso [tra'ver.so]: η θέση πλοίου κατά την οποία πλέει, καθώς δέχεται τον άνεμο ή το κύμα από τα πλάγια μπροστά. Λοξός, εγκάρσιος. *Traverso* ή πώς να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Βγαίνουμε από μια δεκαετία που συσώρευσε ήττες και ήττες μεταμφιεσμένες σε νίκες. Βγαίνουμε σημαίνει προχωράμε. Η έξοδος είναι αναπόφευκτη. Η επιστροφή αδύνατη. Σε μια εποχή που ο χρόνος, το θεμέλιο κάθε εμπειρίας, εμφανίζεται σε στατικά, απομονωμένα κομματάκια. Πρέπει να στρέψουμε το παρελθόν ως την Ιστορία μας ενάντια στο μέλλον ως ενδεχόμενο. Να μετατρέψουμε τα όρια, τα αδιέξοδα, σε θέσεις μάχης.

Traverso, ειπωμένο αλλιώς: ο τρόπος να μην αποφύγουμε τη σύγκρουση.

Το γράψιμο, το στίσιμο και η διανομή του περιοδικού γίνεται με αποκλειστική ευθύνη της συτακτικής του ομάδας.

Το κλείσιμο της ύλης για το παρόν τεύχος έγινε στις 29/10/2023.

Κεντρικά Σημεία Διακίνησης στην Αθήνα:

Βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χαριλάου Τρικούπη 28), κάτω περίπτερο της Πλ.Εξαρχείων, Οι εκδόσεις των συναδέλφων (Καλλιδρομίου 30) Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Περιστερίου (Καρυάτιδος 166, πλατεία Δέγλερη) Περίπτερο πλατείας Μερκούρη (Άνω Πετράλωνα)

Πληροφορίες για συνδρομές και παλιότερα τεύχη:

antifatraverso@gmail.com

Το περιοδικό Antifa Traverso συμμετέχει στην συνεργασία αντιφασιστικών ομάδων Antifa Community. Για περισσότερα:

antifacommunity.gr/traverso

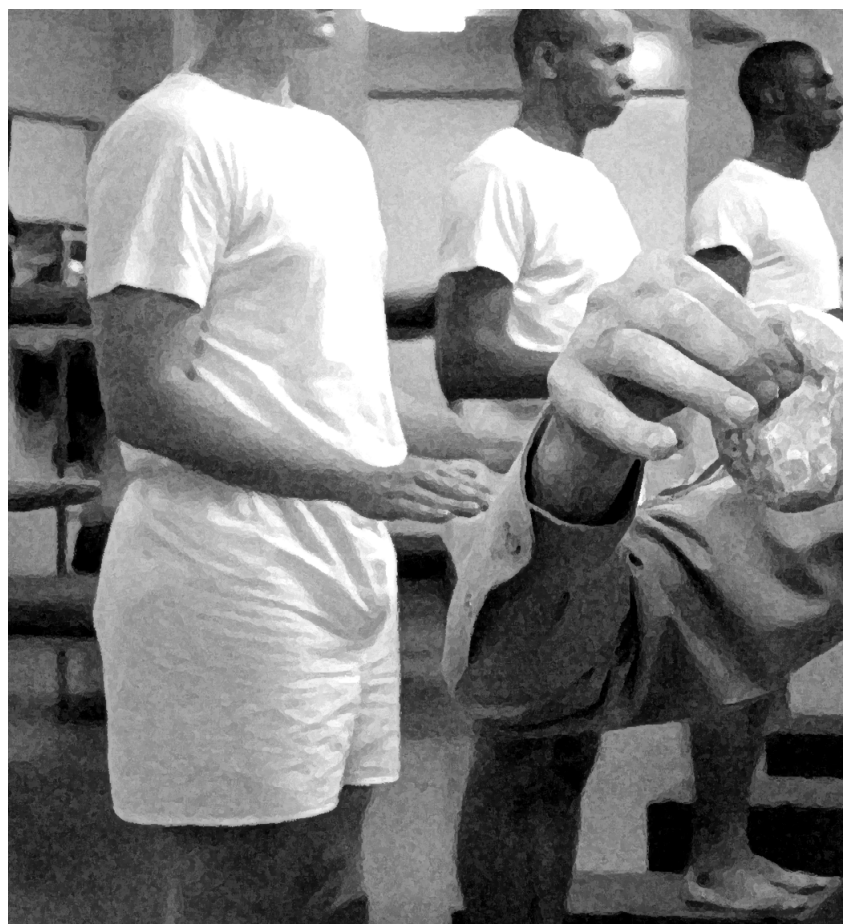
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ!

Βρισκόμαστε να βγάζουμε τεύχος για δεύτερη συνεχόμενη φορά μετά από εκλογές. Κι αν την προηγούμενη φορά μπορούσαμε να θέσουμε κάποιους προβληματισμούς σχετικά με την κοινοβουλευτική επανεμφάνιση των φασιστών, ένα τεράστιο «ποιος χέστηκε;» πλανάται πάνω από τα αποτελέσματα

των δημοτικών εκλογών. Δεν είναι μόνο η κραυγαλέα απαξίωση από το 70% της αποχής. Είναι και που οι απρόσμενες συγκινήσεις των ανατροπών του β' γύρου δεν φαίνεται να ένοιαξαν πραγματικά κανέναν πέρα από τους ίδιους τους υποψήφιους.

Εμείς πάλι, που δεν έχουμε σχέση με τις γιορτές της δημοκρατίας έχουμε βγάλει διάφορα συμπεράσματα, όχι όμως για το ένα ή το άλλο κόμμα, αλλά για τον τρόπο με τον οποίο όλα μαζί απάντησαν τα ερωτήματα που τα ίδια έθεσαν. Ο τρόπος λειτουργίας του κρατικού μηχανισμού αυτό το διάστημα πάτησε επιδεικτικά πάνω στην εμπειρία της περιόδου κόβιντ. Κι αν η «υγειονομική κρίση» αρχικά προκάλεσε το απαραίτητο «σοκ και δέος» για να νομιμοποιήσει την παρατεταμένη καραντίνα, η νέα πίστα της «κλιματικής κρίσης» δύναται να παράγει μικρά και μεγάλα γεγονότα κατά τα οποία η διαχείριση του πληθυσμού και της καθημερινής ζωής δομείται κατά αντιστοιχία της ταχύτητας της μεγα-φωτιάς και των κυβικών μέτρων του νερού, και γίνονται οι αντίστοιχες εκτιμήσεις. Είδαμε, λοιπόν, ανά περίπτωση να διατάσσονται εκκενώσεις οικισμών, να επιβάλλεται απαγόρευση κυκλοφορίας σε πόλεις, να μεταφέρεται νοσοκομείο σε πλοίο, να στοχοποιούνται και να κυνηγούνται οι μετανάστ(ρι)ες, να ανακοινώνονται νέα pass. Και το 112 να βαράει ασταμάτητα.

Όσο για τα έργα ανοικοδόμησης, το κράτος της πολιτικής προσόδου φαίνεται πως κάνει ήδη τα κουμάντα του. Τίποτα καινούριο σ' αυτό. Αν κάτι μοιάζει διαφορετικό είναι ότι δίπλα στις εκκλήσεις για περισσότερο κράτος, έχουμε και τον ίδιο τον κρατικό μηχανισμό να δίνει έμφαση στις ελλείψεις του, λόγω «κλιματικής κρίσης», υποδεικνύοντας και ποιες πρέπει να είναι και οι κατάλληλες μεταρρυθμίσεις. Οι οποίες γίνονται όλο και πιο απροκάλυπτα μιλιταριστικές. Όσο η αριστερά γκρίνιαζε επειδή η ΕΜΥ -η οποία να το πούμε, δεν είναι «ανεξάρτητη αρχή» αλλά υπάγεται στο υπουργείο εθνικής άμυνας- θα ενταχθεί στο υπουργείο πολιτικής προστασίας, τα κρατικά επιτελεία ανακοίνωναν την ανάγκη αμεσότερης και πιο έντονης εμπλοκής του στρατού στην πολιτική προστασία. Η χρησιμοποίηση του στρατού στις πρόσφατες περιπτώσεις των «φυσικών καταστροφών», ή και λίγο παλιότερα στην περίπτωση των εγκλωβισμένων στο χιόνι οδηγών στην Αττική οδό, δεν είναι απλά ένα πρόχειρο -και τσάμπα- μπάλωμα στις ελλείψεις του κρατικού μηχανισμού από έμφυχο δυναμικό. Είναι και μια αναβάθμιση

του κοινωνικού ρόλου και των λειτουργιών των ενόπλων δυνάμεων.

Για να γίνει αυτό πιο κατανοητό, ας αφήσουμε να μας το πει με δικά του λόγια ο Αλέξης Παπαχελάς μέσα από το πρόσφατο άρθρο του στην Καθημερινή (17/9/2023) «Ένα μεγάλο ταμπού της Μεταπολίτευσης έσπασε»:

«Ένα από τα μεγάλα ταμπού της Μεταπολίτευσης ήταν ο στρατός. Το τίμημα που πλήρωσαν οι Ένοπλες Δυνάμεις, αλλά και η χώρα, για το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου και την τουρκική εισβολή στην Κύπρο ήταν τεράστιο... Χρειάστηκε να περάσουν 45 χρόνια για να αρχίσουν να αλλάζουν όλα αυτά. 45 χρόνια για να αγκαλιάσει η κοινή γνώμη τις Ένοπλες Δυνάμεις ως αναπόσπαστο και κρίσιμο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας και να αποδεχθεί τον ρόλο τους. Σε αυτό συνέβαλε, με έναν παράδοξο τρόπο, η περίοδος ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Η Αριστερά αναγκάστηκε -λόγω συγκατοίκησης- να αλλάξει στάση απέναντι στις Ένοπλες Δυνάμεις, ενίοτε με υπερβολές. Έσπασε όμως το ταμπού. Μετά καταλάβαμε επίσης στο πεδίο ότι ως κράτος δεν πας πολύ μακριά χωρίς ισχυρές Ένοπλες Δυνάμεις, που να έχουν αυτοπεποίθηση και να νιώθουν την κοινωνία δίπλα τους. Η εικόνα στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο θα ήταν άλλη σήμερα χωρίς το Πολεμικό Ναυτικό που πάλεψε έχοντας έναν απαρχειωμένο στόλο. Ο Έβρος δεν θα κρατούσε χωρίς τον στρατό. Η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων το ξέρει, το νιώθει, είναι ευγνώμων για αυτό. Απομένει τώρα η αλλαγή στάσης της κοινωνίας να μεταφραστεί σε μια στιβαρή κουλτούρα ασφάλειας και μια ριζική αναδιοργάνωση όλου του αμυντικού τομέα. Με σαφή όρια και μακριά από επικοινωνιακά τρικ και προσωπικές φιλοδοξίες».

Εν ολίγοις, ο σερ Άλεξ μας λέει σε δυο γραμμές την κατεύθυνση του νέου милитарισμού: ο στρατός πρέπει να έχει πλέον και πιο πολιτικό ρόλο, γιατί είναι αυτός που ήδη προστατεύει τα συμφέροντα του ελληνικού καπιταλισμού εντός και εκτός συνόρων, και στο εγγύς μέλλον θα χρειαστεί να το κάνει παραπάνω, καλύτερα και με τη δέουσα συναίνεση.

Αυτό το «εγγύς μέλλον» φαίνεται πως είναι ήδη εδώ. Η συμμετοχή του ελληνικού κράτους στα σφαγεία που εκτυλίσσονται στην στενή και ευρύτερη περιφέρειά του είναι όλο και πιο απροκάλυπτη. Η στήριξη και η συνεργασία με το καθεστώς του Κιέβου και το κράτος -απαρτχάντ του Ισραήλ είναι γνωστή και πολυετής. Δεν πρόκειται ούτε περί «εξάρτησης», ούτε περί «σωστής πλευράς της Ιστορίας». Πρόκειται για τα συμφέροντα των ντόπιων αφεντικών. Είναι το εγχώριο εφοπλιστικό, ενεργειακό και κατασκευαστικό κεφάλαιο που έχει συμφέροντα από την καταστροφή του πολέμου. Είναι το ελληνικό κράτος που μέσω του περιφερειακού χάους θέλει να αναβαθμίσει τη γεωπολιτική του θέση. Η αποστολή στρατιωτικού υλικού από τη μεριά και οι κοινές στρατιωτικές ασκήσεις και εκπαιδεύσεις караβανάδων από την άλλη ήδη

διαμορφώνουν τη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον παγκόσμιο πόλεμο. Μένει να δούμε αν το επόμενο διάστημα αυτή η συμμετοχή γίνει ακόμα περισσότερο τυπική και άμεση.

Το είπαμε και παραπάνω, ότι όσο η μηχανή του πολέμου ανεβάζει στροφές, ο милитарισμός θα εδραιώνεται ως κοινωνική σχέση ακόμα κι εκεί που δεν πέφτουν μπόμπες - ακόμα. Αν για παράδειγμα έγινε κάτι σαφές από τους νεοεμφανιζόμενους ακροδεξιούς φίλους του Ισραήλ στα μέρη μας ήταν ο -κατά κύριο λόγο- αντιμουσουλμανισμός τους και η λοιδορία τους εναντίον των μετανασ(ρι)ών εργα(ρι)ών στην Ελλάδα. Αυτή η στοχοποίησή τους πήγε πακέτο με την απαγόρευση εξόδου και την αυστηροποίηση των μέτρων σε διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης μετανασ(ρι)ών ανά την Ελλάδα, σε πολλά από τα οποία οι μετανάστ(ρι)ες οργάνωσαν κινήσεις αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους/ες. Κι αυτό τη στιγμή που το ελληνικό κράτος τελευταία βάζει τακτικά στο κάδρο τους μετανάστες σχετικά με την έλλειψη εργατικού δυναμικού για τις ανάγκες του αγροτικού και κατασκευαστικού κεφαλαίου.

Κι αν κάτι έχουμε μάθει καλά από τους μετανάστες εργάτες των στρατοπέδων συγκέντρωσης και των γειτονιών μας, αν έχουμε μάθει κάτι από την αντίσταση των Παλαιστίνιων εναντίον του απαρτχάντ τόσα χρόνια είναι αυτό: ότι από τη Γάζα μέχρι την Αθήνα οι ταξικοί εχθροί μας φαντάζουν ανίκητοι μόνο όσο μας βρίσκουν με τα χέρια κατεβασμένα.

Στις 11/11 θα κατέβουμε στο δρόμο να διαδηλώσουμε, φωνάζοντας πως ο πόλεμος τους είναι παντού, ο εχθρός μας είναι εδώ.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ

ANTIFA LIVE

Σάββατο 04/11 | 20:00 | Πλατεία Δημορκείου (σταθμός μετρό Περιστέρι)
Unity / Vale 121 37 / Αντίγνωμος / Voyd
Set by Balkkan JB

ΕΚΔΗΛΩΣΗ

Τετάρτη 08/11 | 19:30 | Carthago (Πολυτεχνείο)
Η Ελλάδα των δύο πολέμων και των τριών θαλασσών:
Η συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο και γιατί μας αφορά

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

Σάββατο 11/11 | 12:00 | πλ. Βικτωρίας
Από τη Γάζα μέχρι την Αθήνα:
Ο πόλεμος τους είναι παντού ο εχθρός μας είναι εδώ!

antifa community
antifacommunity.gr

editorial

